

hvad det er, han har sagt i Gaar. Og naar det ærede Medlem mener, at den politiske Stilling, han indtog efter 1885, var i Samklang med den, han indtog før 1885, kan jeg kun sige, at han har ikke Begreb om sin politiske Stilling, hverken før eller senere. Men jeg skal tillade mig at minde det ærede Medlem om Voltaires Ord: Det er ikke tilstrækkeligt at have Ret; det berettiger ikke til tillige at være uartig.

N. Andersen: Jeg skal paa dette Tidspunkt indskrænke mig til et Par korte Bemærkninger for at rette et Par Misforståelser, der fremkom i det Foredrag, det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgkreds (Naberg) holdt i Gaar. Jeg skulde ikke have indladt mig derpaa, om ikke Forholdene, som der her er Tale om, ere ret vigtige, og hvis der ikke, som bekendt, var et stort Antal ærede Medlemmer, der ikke have personligt Kendskab til disse Forhold. En Modsigelse fra min Side tror jeg er nødvendig for, at ærede Medlemmer ikke skulle blive hildede i de stedfundne Misforståelser. Jeg henstillede i mit Foredrag til Regeringen og til Lovgivningsmagten i det hele taget, om ikke den billigste og forstandigste Maade at hjælpe Fiskerbyskerne Agger og Nalun var at henlægge en Fond af en saadan Størrelse, at der, efterhaanden som Havet slugte disse Byers Huse og Ejendomme, var Midler rede til Erstatning af de skete Tab. Man undgik derved at staa over for den Kalamitet, at pludselig noget over 100 Familier skulde blive husvilde og ejendomsløse uden at have andet at ty til end det altid villige, men ikke synderlig hyggelige Middel at rette en Opfordring til den private Velgørenhed. Dette fandt jeg var en hensigtsmæssig Foranstaltning, som i alt Fald var adskillig billigere end den Vej, den forrige Minister antydede, nemlig at anvende 2—3 Millioner til at sikre Kysten. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgkreds har deraf fundet ud, at det var min Mening, at man skulde ekspropriere alle disse Ejendomme, som Fiskerne i Agger og Nalun besidde, og flytte Fiskerne et andet Sted hen. Men det er meget fjernt fra min Tanke, og jeg tror heller ikke, at det er muligt at faa det ud af mine Ord. Det ærede Medlem sender Bestyrelsens Fiskerbefolkning lige saa godt som jeg og ved, med hvilken Trofasthed og næsten rørende Hengivenhed de hænge fast ved den trostesløse Blet, hvorpaa de bo, og det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at det vilde være uretfærdigt, om man for at fremme nogen som helst anden Interesse vilde ekspropriere den

Smule Ejendom, til hvilken Bestyrtstiffieren følger sig knyttet med Liv og Sjæl maaste mere end nogen af os paa andre Steder i Landet. Mit Forslag gik ikke ud paa at ekspropriere deres Ejendom, men det gik ud paa, at man hellere end at anvende 2—3 Millioner paa at sikre en Kyst som denne skulde anvende 2—3 Hundredetusind Kr. paa, efterhaanden som Havet slugte disse Smaabyer, at betale Ejendommenes Indhavere den fulde Værdi af deres Grunde og Huse. Den væsentligste Grund til, at jeg har begrundet Ordet, er imidlertid Dristet om at klare en anden Misforståelse, som kunde blive farlig for min Plans Stæbne. Det ærede Medlem gav det nemlig Udseende af, at der skulde være blevet sagt — saaledes vilde han i alt Fald have forstaaet mig — at hele Fiskerbefolkningen i Agger og Nalun skulde flyttes saa langt bort, at man slet ikke der mere havde eller kunde faa Mandskab til Redningsstationen i Agger. Det har slet ikke været min Mening, og det kunde aldrig falde mig ind at tro, at man gjorde disse Folk nogen Tjeneste ved at anvise dem et Opholdssted fjernt fra deres gamle Hjemsted, dertil hænge de, som sagt, med stor Kærlighed ved deres Hjem. De vilde naturligvis heller ikke flytte langt bort, men kun længere op fra Havet, og paa det saakaldte Agger-Dræg, blot saa højt over Havfladen, at de i en overstykelig Fremtid kunde have nogenlunde Sikkerhed for ikke at blive grebne af Havet. Der vilde de naturligvis bygge deres ny Hjem, og det vil ikke have anden Virkning for Redningsvæsenet, end at Mandstabet fik 3—400 Men; højst 1000 Men længere til Havet, end der nu er fra deres Boliger til Kysten, og Foranstaltningen vilde saaledes ikke komme til at pålægge Redningsvæsenet. Det ærede Medlem mente, at det, som jeg har foreslaet, vilde være den allerheldeste Maade at hjælpe dem paa, den Maade nemlig, at give dem et kontant Bedrag for Hus og Hjem, naar Havet havde slugt deres Ejendom. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være den allerheldeste Maade, og jeg vilde komme i en overordentlig stor Forlegenhed, hvis jeg saa skulde finde, hvad der var den heldeste Maade. Dertil kommer, at det kun vil koste en Tiendedel af, hvad det vil koste at sikre Kysten. Jeg tror, at de paaældende vilde være nogenlunde godt kjente dermed, og at de ikke vilde forlange mere, hvis de blot kunde opnaa, hvad der her er Tale om, nemlig fuld Erstatning for, hvad Havet opsluger. Dernæst mente det ærede Medlem, at det var fuldstændig fejlaagtigt, naar jeg havde sagt, nu som oftere, at Sikringen af den søndre Lim-